

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO

Olsztyn, dnia 3 sierpnia 2017 r.

Poz. 3304

Elektronicznie podpisany przez:

Elżbieta Sobańska

Data: 2017-08-03 13:04:47

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR PN.4131.244.2017 WOJEWODY WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO

z dnia 1 sierpnia 2017 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016 poz. 446, z późn. zm.) stwierdzam nieważność uchwały Nr XXIV/180/2017 Rady Gminy Rozogi z dnia 27 czerwca 2017 r. w sprawie uchwalenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla miejscowości Rozogi.

UZASADNIENIE:

Uchwałą, o której mowa na wstępie, Rada Gminy Rozogi, działając na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 5 ustawy o samorządzie gminnym oraz 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2017 r. poz. 1073) zmieniła miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego dla miejscowości Rozogi, zwany dalej planem.

Zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 12 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w planie miejscowym określa się obowiązkowo stawki procentowe, na podstawie których ustala się opłatę, o której mowa w art. 36 ust. 4 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Natomiast ustalenia dotyczące stawek procentowych stanowiących podstawę do określania ww. opłaty, zgodnie z § 4 pkt 13 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. 164, poz. 1587), powinny zawierać stawki procentowe w przedziale od 0% do 30% i dotyczyć wszystkich terenów, określonych w projekcie planu miejscowego zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy, przy czym ich wielkość może być różna dla poszczególnych terenów lub grup terenów.

Rada Gminy Rozogi w § 26 pkt 1 planu ustaliła stawkę procentową (30%) opłaty planistycznej, dla terenów oznaczonych symbolami: M, MN, MNs, MU1, MU2, MU3, MU4, UP, UT, U, P, RM. Natomiast w § 26 pkt 2 planu dla pozostałych terenów przyjęto 0%. Należy przy tym wskazać, iż § 6 planu, Rada ustaliła 49 symboli przeznaczeń terenów objętych przedmiotowym planem.

W myśl art. 36 ust. 4 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, jeżeli w związku z uchwaleniem planu miejscowego albo jego zmianą wartość nieruchomości wzrosła, a właściciel lub użytkownik wieczysty zbywa tę nieruchomość, wójt, burmistrz albo prezydent miasta pobiera jednorazową opłatę ustaloną w tym planie, określoną w stosunku procentowym do wzrostu wartości nieruchomości. Opłata ta jest dochodem własnym gminy. Wysokość opłaty nie może być wyższa niż 30% wzrostu wartości nieruchomości.

Z powyższych przepisów wynika, że określenie stawek procentowych, na podstawie których ustala się opłatę, o której mowa w art. 36 ust. 4 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, tj. opłatę z tytułu wzrostu wartości nieruchomości, jest obligatoryjnym elementem uchwały uchwalającej plan miejscowy, przy czym stawki te muszą być określone w taki sposób, aby istniała możliwość realizacji ciążącego na wójcie (burmistrzu lub prezydencie miasta) obowiązku pobrania jednorazowej opłaty w przypadku zbycia nieruchomości, której wartość wzrosła w związku z uchwaleniem lub zmianą miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Brak określenia stawki procentowej, jak i nieuzasadnione przyjęcie stawki 0%, nie pozwala na pobranie tej opłaty w żadnej wysokości, a tym samym wyłącza ustawowy obowiązek ustalenia przez wójta jednorazowej opłaty w sytuacji, gdy w wyniku uchwalenia lub zmiany planu

miejscowego wartość nieruchomości wzrosła, a jej właściciel lub użytkownik wieczysty zbywa ją, a tym samym uniemożliwia uiszczenie przez właściciela (użytkownika wieczystego) opłaty w takiej sytuacji. Ponadto zauważyć należy, że w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego określa się jedynie stawkę procentową, na podstawie której ustala się opłatę, o której mowa w art. 36 ust. 4 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, nie zaś jej wysokość. Stwierdzenie natomiast, czy będzie występować podstawa do ustalania i pobrania przez wójta jednorazowej opłaty, odbywa się w ramach odrębnego postępowania administracyjnego wydaniem stosownej decyzji, po dokonaniu indywidualnej oceny stanu faktycznego (na podstawie operatu szacunkowego sporządzanego przez rzeczoznawcę majątkowego). Należy wskazać, iż ustalenie zerowej stawki procentowej jest możliwe w sytuacji, gdy przy tworzeniu planu można bezspornie ustalić, iż w stosunku do pewnych nieruchomości nie mogą zaistnieć przesłanki do wymiaru opłaty planistycznej z art. 36 ust. 4 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (np. gdy nieruchomości te nie mogą być zbywane, lub w przypadku gdy oczywiste jest, że wartość tych nieruchomości nie wzrośnie). Powyższe łączy się z koniecznością przeprowadzenia szczegółowej analizy nieruchomości objętych planem i odzwierciedlenia wyników tej analizy w materiałach planistycznych, a także dokładnego określenia w ustaleniach planu terenów, w stosunku do których stawka zerowa została uchwalona (wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 13 stycznia 2015 r., sygn. akt II OSK 2880/14, z dnia 6 maja 2010 r., sygn. akt II OSK 424/10).

Taka sytuacja w niniejszej sprawie nie występuje. W materiałach planistycznych związanych z przedmiotową uchwałą, przedłożonych organowi nadzoru, a zwłaszcza w prognozie skutków finansowych uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, w żaden sposób nie zostało wyjaśnione dlaczego dla terenów m.in. oznaczonych jako: MW/U - tereny zabudowy wielorodzinnej, a docelowo - usług, składów i wytwórczości, RM/M - tereny zabudowy zagrodowej jednorodzinnej z towarzyszącymi usługami, a docelowo zabudowy jednorodzinnej, RM/MU4 - tereny zabudowy zagrodowej i jednorodzinnej z towarzyszącymi usługami, a docelowo - peryferyjnej zabudowy mieszkaniowo-usługowej, RM/UH - tereny zabudowy zagrodowej jednorodzinnej z towarzyszącymi usługami, a docelowo usług i handlu detalicznego, UH - tereny usług i handlu detalicznego, U/M - tereny usług, składów i wytwórczości, a docelowo - zabudowy jednorodzinnej, P1 - tereny wytwórczości i składów, z dopuszczeniem funkcji mieszkaniowej, P/MU1 - tereny wytwórczości i składów, z dopuszczeniem funkcji mieszkaniowej, a docelowo zwartej zabudowy mieszkaniowo-usługowej, KS 1 -tereny stacji paliw, itd., przyjęto stawkę 0% opłaty planistycznej.

Powyższe stanowi istotne naruszenie zasad sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Za niezgodne z prawem, należy również uznać następujące postanowienia planu:

1) W § 10 ust. 2- 6 planu Rada Gminy Rozogi:

- dokonała ustalenia co do obowiązujących procedur administracyjnych w zakresie uzyskania pozwolenia lub opinii Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków (ust.1),
- określiła warunki konserwatorskie w odniesieniu do obszarów i obiektów zabytkowych (ust. 2),
- określiła warunki konserwatorskie w odniesieniu do zabytków archeologicznych (ust. 4),
- określiła warunki konserwatorskie w odniesieniu do historycznych parków i cmentarzy (ust.5),
- określiła warunki konserwatorskie w odniesieniu do planowanej nowej działalności inwestycyjnej na obszarach objętych ochroną konserwatorską (ust. 6)

Powyżej wskazane postanowienia planu, w ocenie organu nadzoru, stanowią powtórzenie i modyfikację przepisów ustawowych - art. 31 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, który jednoznacznie reguluje zasady postępowania w przypadku podejmowania czynności inwestycyjnych w obrębie zabytków archeologicznych i zakres działania wojewódzkiego konserwatora zabytków w tym zakresie. Ponadto, stosownie do art. 39 ust. 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2016 r., poz. 290 z późn. zm.), prowadzenie robót budowlanych przy obiekcie budowlanym wpisanym do rejestru zabytków lub na obszarze wpisanym do rejestru zabytków wymaga, przed wydaniem decyzji o pozwoleniu na budowę, uzyskania pozwolenia na prowadzenie tych robót, wydanego przez właściwego wojewódzkiego konserwatora zabytków. Przepis art. 39 ustawy Prawo budowlane określający, w jakich sytuacjach zachodzi konieczność współdziałania z organami administracji architektoniczno-budowlanej i z właściwym wojewódzkim konserwatorem zabytków, nie może być modyfikowany w akcie prawa miejscowego. Niedopuszczalne jest rozszerzanie zakresu jego unormowania na inne przypadki niż te, które zostały określone w materii ustawowej

(wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 21 lipca 2011 r., sygn. akt II SA/Wr 318/11). Orzecznictwo sądów administracyjnych jednoznacznie wskazuje, że powtórzenie regulacji ustawowych bądź ich modyfikacja i uzupełnienie przez przepisy gminne jest niezgodne z zasadami legislacji. Akty prawa miejscowego nie mogą regulować materii należących do przepisów wyższego rzędu i nie mogą być sprzeczne z nimi (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 16 marca 2001 r., sygn. akt IV SA 385/99). Wszelkie kompetencje i formy działania organów nadzoru konserwatorskiego w zakresie współdziałania z organami administracji architektoniczno-budowlanej i nadzoru budowlanego w procesie budowlanym związanym z zabytkiem zostały już kompleksowo uregulowane w przepisach w/w ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami oraz powołanej ustawy z dnia 7 lipca 1994r. Prawo budowlane (Dz. U z 2016r. poz. 290, z późn. zm.). Natomiast powtórzenie regulacji ustawowych lub ich modyfikacja w akcie prawa miejscowego jest niedopuszczalne, gdyż trzeba się liczyć z tym, że powtórzony przepis będzie interpretowany w kontekście uchwały, w której go powtórzono, co może prowadzić do całkowitej lub częściowej zmiany intencji prawodawcy. (zob. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 6 listopada 2013 r., sygn. akt II SA/Wr 619/13, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 3 listopada 2011 r., sygn. akt II SA/Wr 518/11, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 21 września 2011 r., sygn. akt II SA/Wr 479/11). W konsekwencji, za wadliwe pod względem prawnym należy uznać nie tylko te ustalenia planu miejscowego, które naruszają konkretne przepisy prawa, ale także te, które są wynikiem nadużycia uprawnień przysługujących gminie (vide: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 4 listopada 2010 r., sygn. akt II OSK 1823/10). Z istoty aktu prawa miejscowego, jakim jest przedmiotowa uchwała, wynika niedopuszczalność takiego działania organu realizującego delegację ustawową, które polega na powtórzeniu bądź modyfikacji wiążących norm o charakterze powszechnie obowiązującym. Akt prawa miejscowego jest aktem normatywnym o charakterze generalnym i abstrakcyjnym, z czego wynika prawo, jak i obowiązek wprowadzenia norm władczych o charakterze autonomicznym, wielokrotnego zastosowania, skierowanych do nieokreślonej grupy adresatów. Uchwała taka służy wprowadzeniu określonych rozwiązań w ramach przypisanych organowi administracyjnemu kompetencji i nie pełni roli informacyjnej dla jej adresatów odnośnie już istniejących uregulowań prawnych. Przedstawione stanowisko znajduje odzwierciedlenie w utrwalonej linii orzecznictwa, uznającej za niedopuszczalne powtórzenie regulacji ustawowych bądź ich modyfikację przez przepisy prawa miejscowego (vide: wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 10 marca 2016 r., sygn. akt II SA/Łd 16/16, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy z dnia 9 grudnia 2015 r., sygn. akt II SA/Bd 1316/15, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 20 lutego 2013 r., sygn. akt II SA/Wr 16/13). Uznaje się, że powtórzenie regulacji ustawowych bądź ich modyfikacja i uzupełnienie przez przepisy gminne jest niezgodne z zasadami legislacji. Uchwała rady gminy nie może regulować jeszcze raz tego, co jest już zawarte w obowiązującej ustawie. Taka uchwała, jako istotnie naruszająca prawo, jest nieważna. Zawsze bowiem tego rodzaju powtórzenie jest normatywnie zbędne, gdyż powtarzany przepis już obowiązuje. Jest również dezinformujące. Trzeba bowiem liczyć się z tym, że powtórzony przepis będzie interpretowany w kontekście uchwały, w której go powtórzono, co może prowadzić do całkowitej lub częściowej zmiany intencji prawodawcy. Uchwała organu gminy nie powinna zatem powtarzać przepisów ustawowych, jak też nie może zawierać postanowień sprzecznych z ustawą (por. § 116, 137 w związku z § 143 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej - Dz. U. z 2016 r., poz. 283; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 30 września 2009 r., sygn. akt II OSK 1077/09, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy z dnia 11 września 2012 r., sygn. akt II SA/Bd 660/12, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 15 stycznia 2013 r., sygn. akt IV SA/Gl 391/12). W takim kontekście zjawisko powtarzania i modyfikacji w aktach prawnych przepisów zawartych w aktach hierarchicznie wyższych należy uznać za niedopuszczalne. Unormowana w art. 7 Konstytucji RP zasada praworządności wymaga, by materia regulowana wydanym aktem normatywnym wynikała z upoważnienia ustawowego i nie przekraczała zakresu tego upoważnienia. Oznacza to, że każde unormowanie wykraczające poza udzielone upoważnienie jest naruszeniem normy upoważniającej, a więc stanowi naruszenie konstytucyjnych warunków legalności aktu prawa miejscowego wydanego na podstawie upoważnienia ustawowego. Należy również podkreślić, że zgodnie z art. 94 Konstytucji RP regulacje zawarte w akcie prawa miejscowego mają na celu jedynie „uzupełnienie” przepisów powszechnie obowiązujących rangi ustawowej, kształtujących prawa i obowiązki ich adresatów, a więc nie są wydawane w celu wykonania ustawy tak jak rozporządzenie w rozumieniu art. 92 Konstytucji RP (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 18 września 2012 r., sygn. akt II OSK 1524/12).

Powyższe rozważania należy również odnieść do następujących postanowień planu:

- § 9 ust. 5 planu, stanowiącego iż „w wyznaczonej na rysunku Planu strefie ochronnej cmentarza zakazuje się lokalizacji nowych budynków mieszkalnych oraz zakładów produkujących lub przechowujących artykuły żywnościowe, zakładów żywienia zbiorowego oraz studni”. Postanowienie to stanowi niedopuszczalną modyfikację § 3 rozporządzenia Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 25 sierpnia 1959 r. w sprawie określenia, jakie tereny pod względem sanitarnym są odpowiednie na cmentarzu (Dz. U. z 1959r. Nr 52, poz. 315).
- § 9 ust. 6, § 74 pkt 2-6, § 75 pkt 3- 6, §76 pkt 3-5 planu zawierające postanowienia odnośnie zakazów wycinania drzew i krzewów, zalesiania, jako stanowiących nieuprawnioną modyfikację przepisów art. 78 i następnych ustawy z dnia 15 kwietnia 2004r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2016r. poz. 2134, z późn. zm.).
- § 15 ust. 1 pkt 5-7, pkt 9 - zawierających ustalenia dotyczące lokalizowania: obiektów niezwiązanych z drogą, płatnych parkingów, stref płatnego parkowania w granicach dróg publicznych, zakazu lokalizowania w drodze obiektów niezwiązanych z drogą, jak również dopuszczających realizowanie wyznaczonych na rysunku planu skrzyżowań i zjazdów od zgody zarządcy, stanowią niedopuszczalną modyfikację przepisów ustawy z dnia 21 marca 1985r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2016r. poz.1440, z późn. zm.) jak również przepisów ustawy z dnia 7 lipca 1994r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2016r. poz. 290, z późn. zm.). Jednocześnie należy wskazać, iż władztwo planistyczne gminy oznacza między innymi, że rada gminy może określać zasady kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu. Nie może ona scedować tych uprawnień na inny organ, ani tym bardziej przekazać przysługującej jej kompetencji do określenia tychże zasad innym podmiotom. Rada gminy nie może także upoważniać kogokolwiek do decydowania czy określone (projektowane) rozwiązania inwestycyjne odpowiadają ustalonym przez nią w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego zasadom (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 6 kwietnia 2011 r. sygn. II OSK 124/11).

2) W § 12 ust. 3 planu, Rada Gminy postanowiła, że na działkach budowlanych, na których w dniu wejścia w życie Planu istniały budynki, dopuszcza się lokalizację nowych obiektów budowlanych nawet jeżeli ich parametry nie spełniają minimalnych wymagań określonych dla działek budowlanych na danym terenie, pod warunkiem spełnienia pozostałych wymogów dotyczących danego terenu. Należy wskazać, że z woli samego ustawodawcy, sporządzany plan miejscowy ma być zgodny z przepisami odrębnymi (wymóg art. 15 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym), zaś z mocy ustaleń art. 15 ust. 2 i 3 tejże ustawy, nie wynika by organ stanowiący miał możliwość stosowania dowolnych, w tym także nienormatywnych ustaleń planistycznych. Zamieszczanie w treści planu norm otwartych, odsyłających do odrębnych i nie przewidzianych przepisami prawa procedur, jak również nie wyrażających treści normatywnej, jest niedopuszczalne z punktu widzenia obowiązującego porządku prawnego i powoduje, że zamieszczane w planie normy prawa materialnego stają się w ten sposób niedookreślone. Uchwała w sprawie planu miejscowego winna być sformułowana w sposób jasny, czytelny i jednoznaczny, a w swojej treści winna wyraźnie precyzować wszelkie kwestie, które normuje.

3) W § 20 ust. 3 Rada postanowiła, iż nowe kotły instalowane w obszarze opracowania (także u odbiorców indywidualnych) muszą mieć sprawność nie mniejszą niż:

- 85 % - w przypadku kotłów węglowych;
- 90 % - w przypadku kotłów olejowych;
- 95 % - w przypadku kotłów gazowych.

Należy wskazać, iż ww. postanowienie rażąco narusza art. 96 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001r. Prawo Ochrony Środowiska (Dz. U. z 2017r. poz. 519, z późn. zm.), zgodnie z którym to Sejmik Województwa, a nie rada gminy jest uprawniony do wprowadzenia ograniczenia lub zakazów w zakresie eksploatacji instalacji, w których następuje spalanie paliw. Uchwała, Sejmiku, zgodnie z art. 96 ust. 6 ustawy Prawo ochrony Środowiska, określa:

- granice obszaru, na którym wprowadza się ograniczenia lub zakazy,
- rodzaje podmiotów lub instalacji, dla których wprowadza się ograniczenia lub zakazy,
- rodzaje lub jakość paliw dopuszczonych do stosowania lub których stosowanie jest zakazane na obszarze lub parametry techniczne lub rozwiązania techniczne lub parametry emisji instalacji, w których następuje spalanie paliw, dopuszczonych do stosowania na tym obszarze.

- 4) Za niezgodny z prawem należy również uznać przepis § 20 ust. 5, stanowiący, iż na obszarze opracowania obowiązują ustalenia Planu gospodarki niskoemisyjnej (przyjętego uchwałą Nr VIII/55/15 Rady Gminy Rozogi z dnia 28 września 2015 r.).

Ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego ujmowane winny być w formie nakazów, zakazów, dopuszczeń i ograniczeń w zagospodarowaniu terenu. Plan miejscowy nie jest zatem aktem, w którym zamieszcza się informacje, zalecenia, czy też innego rodzaju sugestie dla właścicieli nieruchomości, bądź potencjalnych inwestorów. Zamieszczenie w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego regulacji o charakterze informacyjnym stanowi naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, skutkujące nieważnością uchwały w części zawierającej taką regulację.

- 5) W § 51 ust. 2 i § 52 ust. 2 planu Rada Gminy dopuściła inną lokalizację przepompowni / stacji transformatorowych w przypadku ustalenia na etapie projektowania sieci elektroenergetycznej lokalizacji lepszej z techniczno-ekonomicznego punktu widzenia, przy czym, po ustaleniu w ten sposób nowej lokalizacji, obszary oznaczone symbolem K /E można przeznaczyć na cele zgodne z przeznaczeniem terenów sąsiednich.

Zgodnie z treścią art. 15 ust. 2 pkt 1 i 9 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w planie miejscowym określa się obowiązkowo przeznaczenie terenów oraz ograniczenia w ich użytkowaniu. Podkreślić należy, że miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest aktem szczególnym, gdyż zawiera normy planowe, tj. normy określające zamierzone do osiągnięcia cele. Pod pojęciem „przeznaczenia terenu” należy zatem rozumieć określenie na przyszłość celu, któremu ma dany teren służyć. Należy wskazać, iż plan miejscowy, będąc aktem prawa miejscowego ma zawierać normy określające konkretne przeznaczenie każdego odcinka terenu objętego daną regulacją bez podawania warunków, a także bez uzależniania tego przeznaczenia lub jego realizacji od jakichkolwiek zdarzeń przyszłych lub niepewnych. Tego rodzaju warunki lub zastrzeżenia mogą się znajdować wyłącznie w przepisach odrębnych, które z woli ustawodawcy kształtują zagospodarowanie terenu łącznie z planami miejscowymi. Powyższa zasada rozciąga się odpowiednio na szczegółowe rozwiązania zawierane w planach zagospodarowania przestrzennego. Przedmiotowy plan łamie tę zasadę wprowadzając przepisy otwarte, uzależniające sposób zagospodarowania terenów po spełnieniu określonych warunków itp. różnych podmiotów biorących udział w procesie realizacyjnym, inwestycyjnym (tak m. in. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie w wyroku z dnia 14 września 2007 r. sygn. II SA/Kr 559/07, oraz Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach z dnia 16 listopada 2009r. II SA/Gl 522/09).

W kontekście powyższych naruszeń organ nadzoru wskazuje, że zgodnie z wymogiem art. 28 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, oraz istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części. Wobec wagi wskazanych wyżej naruszeń przepisów ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu, stwierdzenie w całości nieważności przedmiotowej uchwały jest całkowicie uzasadnione i konieczne.

Biorąc powyższe pod uwagę, orzeczono jak w sentencji.

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie za pośrednictwem Wojewody Warmińsko-Mazurskiego w terminie trzydziestu dni od daty jego otrzymania.

wz. Wojewody Warmińsko-Mazurskiego
Sławomir Sadowski
Wicewojewoda Warmińsko-Mazurski